

2. KAPITOLA

Za chvílku už děti otvíraly oprýskané dřevěné dveře domku na horním konci svažité louky. Hánini rodiče ho koupili teprve nedávno. Strejda Pepa, který byl veterinář, si stavení všiml při cestě od pacienta, a hned se do něj zamiloval. Teď pozvali Vítka, Ondru a jejich rodiče, aby společně strávili část prázdnin v krásné přírodě Jizerských hor.

Byl to úplně jiný dům, než na jaké byli kluci zvyklí. Nebyly v něm žádné kohoutky ani umyvadla, voda se musela nosit ze studny na dvoře. Ani záchod v něm nebyl, místo toho stála za domem dřevěná kadibouda. Nevedlo sem dokonce ani elektrické vedení, a tak si v noci museli svítit baterkami, svíčkami nebo velkou petrolejovou lampou. A jak se dalo v takovém domě čekat, žil tu nespočet střapáčů.

Jejich vlastní střapáč Šmejďák, světloplaché strašidlo, které si přinesli domů z pražského metra, tu byl ve svém živlu. Okamžitě se s místními střapáči skamarádil a celé hodiny dováděl na půdě, která sloužila ke skladování sena a neměla žádná okna, takže tam byla tma i ve dne.

